

هستند «زن» کتک می خورند، چون

photo: digitalista/bigstockphoto.com

صبا امیدوار

به رنگ، پوست و مویشان ربطی ندارد. حتی به تحصیل و جای که زندگی می کنند. نه زبانشان مهم است نه دین و مذهبشان. همه آنها یک وجه مشترک دارند: زن هستند.

کتک می خورند؛ چون زن هستند. جنس دوم محسوب می شوند چون زن هستند. به زور شوهر داده می شوند، چون زن هستند. به زور حامله می شوند، چون زن هستند. آمارشان از شمارش صفرهای میلیون گذشته است. هر ۱۸ ثانیه یکی از آنها در یک گوشه دنیا مورد حمله یا بدرفتاری قرار می گیرد. این آمار را بهداشت جهانی درباره خشونت علیه زنان در سطح جهان به اذهان عمومی سپرده است.

آنها کتک می خورند؛ نقص عضو می شوند و حتی می میرند، در حالی که بسیاری از کشورها، کتک خوردن و آزار اذیت آنها را جرم نمی داند. بسیاری از کشورها زنان را جزو اموال مرد می دانند و کشورهای زیادی هستند که به نام دین زنان را از داشتن اولین حقوق بشر، یعنی آزادی محروم می کنند.

ویسایت insidermonkey.com در یک گزارش به یازده کشور دنیا پرداخته که زنان در آن امنیت ندارند و تحت بیشترین میزان خشونت (خانگی) قرار دارند.

رده بندی کشورهایی که خشونت خانگی علیه زنان در آنها ریشه تاریخی، دینی و فرهنگی دارد.

یازده، روسیه:

کشوری بسیار بزرگ با جمعیت پراکنده. نرخ خشونت خانگی علیه زنان در این کشور بسیار بالاست. ریشه پدیده خشونت خانگی در تاریخ این کشور نهفته است.

ده، عراق:

در این کشور هم، تقریباً مانند هر کشور مسلمان دیگر، به معنای واقعی کلمه هیچ قانون و یا قوانین فرهنگی برای حفاظت از زنان و کودکان وجود ندارد؛ ریشه خشونت در این کشور هم همچون کشورهای مسلمان دیگر در دین و قوانین دینی است که به زن همچون یک شی نگاه می شود.

نه، پاکستان:

این کشور هم درست مثل عراق است، اگر یک فرد ثروتمند نباشید از سوی دیگران تحت ستم قرار می گیرید. در پاکستان صدای زنان شنیده نمی شود و در تصمیم گیری های مهم زندگی خود؛ هیچ نقشی ندارند و منفعل هستند.

هشت، هند:

اجازه ندهید که هند با داستان های عاشقانه و پر زرق و برقش و با فیلم های پر از رقص و آهنگ شما را احمق فرض کند.

هند زیر آتش غفلت و بی توجهی غیرانسانی نسبت به حقوق زنان است. خشونت خانگی در این کشور بسیار بالاست و یکی از علت های اصلی آن ازدواج های سنتی و اجباری است که باعث شده خشونت خانگی رواج بیشتری داشته باشد.

هفت، سومالی:

این کشور هم همچون بسیاری از کشورهای آفریقایی زنان و کودکان را تحت آموزه های اسلامی به چشم یک کالا نگاه می کنند.

شش، مالی:

کشوری بی‌اعتنا به حاملگی‌های اجباری، ختنه و ازدواج زود هنگام.

خشونت علیه زنان در این کشور بسیار بالاست و آنها از کمترین حقوق شهروندی هم برخوردار نیستند.

از هر ده زن، یکی در کشور مالی از ازدواج اجباری و حاملگی ناخواسته می‌میرد.

پنج، گواتمالا:

کشوری که از نظر نابرابری حقوق زن و مرد دارای مشکلات جدی است، این کشور نه تنها در رتبه پنجم خشونت خانگی در جهان است بلکه از نظر شیوع ایدز نیز رتبه بالایی دارد.

چهار، سودان:

مردم سودان از نرخ بالای جرم و جنایت، از جمله آدم‌ربایی، تجاوز به عنف و سرقت رنج می‌برند. ازدواج اجباری و خشونت خانگی علیه زنان نیز عواملی است که در چند دهه گذشته باعث مرگ و میر زنان شده و یکی از مشکلات جدی سودان است.

سه، کنگو:

شرایط زنان در این کشور بسیار شبیه به زنان سودان است.

آنها هم سال‌های طولانی است، از نداشتن حقوق اساسی و اولیه بشر رنج می‌برند. زنان در کنگو بدون اجازه شوهر اجازه ثبت هیچ سندی را ندارند.

دو، افغانستان:

افغان‌ها رتبه دوم خشونت خانگی را در دنیا به خود اختصاص داده‌اند، زنان افغان به طور متوسط زندگی کوتاه‌تری نسبت به مردان دارند و خشونت علیه آنها بسیار بالاست.

یک، چاد:

بالا بوده آمار آدم‌ربایی، تجاوز و قطع آلت تناسلی، چاد را صدر نشین لیست کشورهای خشونت‌گر علیه زنان در جهان کرده داده است.

زنان و کودکان در این کشور حق تصمیم‌گیری برای زندگی خود را [ندارند](#). حدود 75 درصد از مردم چاد مسلمان هستند و مابقی افراد به دین مسیح اعتقاد دارند. نسبت جنسی مردان در کل جمعیت این کشور 94/0 است.

گرچه نام ایران در بین این لیست کوتاه نیست ولی در ایران نیز، زنان از بسیاری از حقوق اولیه انسانی محرومند. خشونت خانگی در ایران جرم‌انگاری نشده و بنا به موازین دین و قرآن، مرد مالک زن محسوب می‌شود. آماری از مقیاس بزرگی خشونت خانگی در دست نیست. اما آمارهای پراکنده از مجلس و مقامات دولتی [نشان می‌دهد](#) که بین زنان 15 تا 44 سال ایرانی، میزان مرگ ناشی از خشونت خانگی با میزان مرگ ناشی از سرطان برابر است.

بر اساس [آمار رسمی](#) 19.9 درصد از خشونت‌های خانگی در تهران را خشونت‌های جسمی و 52.4 درصد از آن را خشونت‌های روانی تشکیل می‌دهد.

بسیاری از آنها به پلیس مراجعه نمی‌کنند و گاهی اصلاً این تصور را ندارد که این رفتار درستی نیست و نباید آن را تحمل کرد.

آنها حق طلاق ندارند، بهای خون آنها نصف دیه مرد است. بدون اجازه همسر نمی‌توانند کار کنند، سفر بروند حتی نمی‌توانند از خانه خارج شوند و اینها تنها انگشت شمار از حقوقی است که زنان در ایران ندارند.

درباره تاریخچه روز ۵۲ نوامبر بیشتر بخوانید: [از پروانه‌های فراموش‌نشده تا کمپینی جهانی در مقابله با خشونت علیه زنان](#)